الضمیر راجع الی الحبیب وبهو مفعول نکرفتی فاعله ضمیر قرار وخواب عطف علی قوله تاکل نسرین نقف ندی نخفت ای
الحبیب الذی کان لا یاخذه القرار والنوم فی موضع الا تبعد نثار اوراق الورد والنسرین علی فراشه ومکان ای الحبیب الذی
کان لا یستقر فی موضع ولا ینام فی مکان لخ فلم یعرف الفاعل والمفعول گردش گیتی بالکاف الفارسیة فیهما بمعنی دوران الفلک
وبهذا ای اسناد الحوادث الی الحرکات الفلکیة مجاز مشهور ولا حاجة الی ان یراد به ای بدوران الفلک مقداره اعنی الزمان
قبیل گل روشنی بضم الکاف الفارسیة برخیت فاعله ضمیر الشوک بر سر فاکش ای علی قبره برتربت بالضم ضمیر خار نشان دهد ماض من رستن — خار نشان صح
بالمرکی ایمکی بعد از مفارقت ادغرم کودم ای قصدت وثبت جزم قدم بیانه فی الدیباجة که بقیة زندکانی بمعنی الحیوة فرش
پای کس در نوردم مضارع متکلم من نوردیدن بمعنی پیچیدن وحذف الدال والیاء فی مستقبل التخفیف کما فیما نحن فیه وکردن بمعنی — الکاف صح
فی بمعنی الذی ای مجالست نکردم بمعنی الدوران **قطعه** سود دریا نیک بودی فان البحر کثیر النفع کر نبودی بیم موج
ای خوف الغرق صحبت گل خوش بدی ای مخفف بودی کر نبودی تشویش خار فانه مولم دوش وهو بمعنی اللیلة الماضیة ودی بی
بمعنی المنکب والفرق بینهما بالقراءة بالضمة المعلومة والمجهولة کما قیل لم یوجد فی کتب اللغة چون طاوس ای مثله می
نازیدم باغ گل که مکک وقوله فی اندر باغ وصل لانه کنت مع الحبیب این زمان اندر فراق یار می پیچم چو مار وقیل الرقیة
بیت چوق فایدی دریاده اصی او لمه کر خوف موج صحبت گل خوب ایدی کر اولمه تشویش خار وصل باغنده بولوردم
دون کبی طاوسی فرقتنده بو کلوم بولرمان ماننده مار **حکایت** یکی را از ملوک عرب حدیث ومجنون بگفتند وشورش نفم — بولوردم طا
الشین المعجمة وکسر الراء اسم مصدر بمعنی شوریدن بالکر که قرشمق وقرشدرمق تستعمل لازما ومتعدیا ودیلی بمعنی بولنمق وهو فی الحقیقة من قبیل
المعنی الاول لکن الحز الغرایب وتقیید المعنی الاخیر بالقلب بمعنی کل بولنمق علی ما فی الصحاح الفارسی فلیس بصحیح حال او اشارة الی المجنون
که با کمال او فضل وبلاغت سر در بیابان نهاده است وباد وحوش انس گرفته کالحیوان العجم وزمام عقل از دست داده دل بکلی بر کن اختیار از
دست داده دلیل کلک تفر بفرمود تا اشن راجع الی المجنون را طلب کردند و حاضر آوردند و ملامت کردن کرفت ای شرع فی التوبیخ

که در شوف

صح

٩٢

که در شرف نفس انسان چه خلل دید که خوی حیوانی بالیاء المصدری گرفت یا الخطاب ترک عشرت آدمی گفتی یعنی کردی مجنون
بنالید وگفت **شعر** ورب صدیق کلمه ههنا للتکثیر ای کثیر من الخلان لامنی من اللوم ای عذلنی فی ودادها ای محبة
الحبیبة ومقاله فی محبة لیلی وعشقها فلم یصب فان هذا البیت من غزل المصرح کما اعترف به القائل المراد بها ضمیر الفاعل المستتر
فی الفعل راجع الی صدیق وضمیر المفعول ای الیاء راجع الی الحبیبة لما عرفت آنفا یوما ظرف للفعل فیوضح من الایضاح فاعله
ضمیر الحبیبة ایضا ویومها منصوب باضمار آن جواب الاستفهام ای فتظهر وتبین لی ای لاجلی عذری منصوب تقدیرا ومفعوله — ای واضح شود
ویروی فیوضح بالیاء التحتانیة وفاعله ضمیر صدیق وقیل للتخرج **بیت** کاش عقل ما مقصد کان دوست ملامت کنندی کو
مدیل روی زمین تا ابد عذرم روشن **قطعه** کاش کانان که عیب من جستند فی حینک رویت ای دلستان بدیدندی
کما ان النسوة رأین وجه یوسف فقطعن ایدیهن مقام الاترنج تا بجای ترنج در نظرت ترهون بیخبر فی موضع الحال
بر بدندی الحال کونهم ذاهلین عن انفسهم کالنسوة اللاتی قطعن ایدیهن تا حقیقت معنی ای حسن الحبیب بر صورت — قصه زلیخا
دعوی العشق الصادر عن العاشق گواهی بالیاء المصدری دادی بیاء الحکایة وگفتندی که فذلکن الذی لمتننی فیه تفصیله
ان زلیخا لما راودت یوسف عن نفسه بالامتهان سوء فی ذلک وقلن امرأة العزیز عشقت عبدها الکنعانی فلما سمعت باعتبا
بهن دعتهن وهیأت لهن متکأ واعطت کل واحدة منهن سکینا وقالت لیوسف اخرج علیهن فلما رأینه عظمنه — المتکأ الاترنج وقیل هو النقاح
وقطعن فی ذلک الحسن الفایق وجرحن ایدیهن من فرط الدهشة وقلن حاش لله ما هذا بشرا ان هذا الا ملک کریم
فقالت زلیخا فذلکن الذی لمتننی فی الافتتان به قبل ان تتصورنه بصورته ولو صورتنه فی انفسکن وقت الملا
مة لعذرتنی ملک را ای معهود دردل آمد ای خطر بباله که جمال لیلی را مطالعه کند ای بر جهان داند که چه صورت است که موجب — الافتتان بود الفیه بسبب العشق
بکسر الجیم چندین فتنه بشد بفرمود طلب کردن ندای طلب هادا در احیاء عرب جمع حی بمعنی القبیلة بکردیدند بمعنی الکاف الفارسیة وبکف
آوردند پیرا دیدرانه وجدوها ویش ملک در صحن سرای بداشتند لینظر الیها الملک ملک در هیئات او نظر کرد فلما نظر الیها